

Задъ линията на сражението.

(Картина изъ последния война).

Добиче е, истина, . . . родено, дума се, да тегли, да влачи, да пати, ама и оно застане, и оно изнемогне! . . . патило, патило, па му дойде душа до зъби, па . . . като ѝ дошло до излизанье, а ти иди та ѝ спирай, ако можешъ!

Сиромахъ Мурджо! . . . какдѣ ли му е било писано да се раздѣли съ времѣтъ си?! . . .

Пжшка, дѣдо Ранчо, охва, окайва своя Мурджо, що му било писано у такъво разнебитено врѣме и на такъвъ пжтъ да остави своитѣ кости! Окайва, дѣдо Ранчо, Мурджо, па окайва и себе си . . . и своята неволя! . . . Пуста неволя, пусто патило; . . . обиколя, кждѣ обикаля, шура се, кждѣ се шура, па туку . . . хошъ — пакъ на вратѣтъ на тогова, що го е мжчило и вчера, и завчера, и лани и . . . по-лани!

Испружи се Мурджо, дѣдо Ранчовия левакъ, та умрѣ на срѣдъ пжтъ и остави натоварената кола съ единъ волъ и съ сайбията. Остави ги, остави, ама баремъ да е врѣме като врѣме; баремъ да е пжтъ като пжтъ, а оно . . . идѣ и чемеръ! Поледило се, скоченило се, па . . . като джамъ — ни го нога хваща, ни го подкова хваща! А изъ усонитѣ завѣло, зафуцало, като че иде изъ гърлата на деветъ хали, па, що годъ срѣщше прѣдъ себе си: ще омете, ще събори, па го ували-ували изъ прѣснитѣ, като игла у ярина! Навѣя, навѣя, па като запищи: фиу у у . . . у у у, та прониже и кожухъ, и мицпашъ, и риза, па туку усѣтишъ че припука чакъ у коститѣ ти, като че поприсекърчатъ отъ силната виалица. А пжтъ тѣсснѣ, надолитѣ, сарпѣ; отъ едната страна канара като кале, а отъ другата — една урва, само като ѝ поглѣднешъ и свѣтъ ти се завие! . . . та кой не знае Драгоманскія пжтъ?!

А какдѣ ли е трыналь дѣдо Ранчо у такъвъ каюметъ? Що го е узорило, да се бори съ халитѣ и виелицитѣ прѣвъ Драгоманскитѣ усон? . . . Дѣдо Ранчо вози хлѣбъ за войската,